

att människorna aldrig skulle fråga, vartill trollen skulle använda de lånade sakerna. Men så hände det sig en gång, att Batter skickade sin dotter till Råbelöv herrgård för att låna dryckeskärl. Husbonden var inte hemma, och husfrun kunde inte styra sin nyfikenhet, utan frågade trollflickan, varför hon ville låna dryckeskärlet. "Min mor har fått en pojke, och vi ska göra gille", svarade flickan. Men hon hade inte väl sagt detta, förrän det hördes ett väldigt buller, dörren rycktes upp och trollkaringen kom infarande och skrek "Tora, Tora", tog flickan i famnen och rusade in i Balsberget. Nu hade något av trollens hemliga liv blivit röjt liksom namnet på ett av dem, och från den dagen kommo trollen aldrig mer ut ur berget.

Folksäggen påstår vidare, att i länge sedan svunna tider jätten Balsar bodde i Balsberget. Guld och silver ägde han i stor myckenhet och därjämte den vackraste boskapshjorden i hela trakten. I sin tjänst hade han små dvärgar, som dagligen drevo de feta kreaturen ned till en bäck vid Råby för att dricka, varefter de åter fördes in i berget.

Liksom Batter stod även Balsar på god fot med traktens befolkning. Som ett tecken på detta goda förhållande hade jätten Balsar givit bönderna ett horn, som årligen skulle gå omkring mellan dessa, dock alltid avvigt. När man blåste i detta horn, skulle eld släckas och pest upphöra.

Så blevo människorna kristna och skulle bygga ett tempel till Vite Krist. Råbelövs kyrka började byggas, men då blev jätten förtörnad och lovade, att denna kyrka inte skulle stå kvar. Många och stora voro också de stenar, som han kastade mot kyrkan. Men lyckligtvis träffade han aldrig och tyckte så småningom, att det var lönlöst att strida mot makter, som tydligen voro starkare än han. Med folk och boskapshjord flyttade han från trakten. Ingen visste vart, men alla kände till den hotelse han uttalat, nämligen att kristna människoliv skulle spillas i den sal, där han i sekler hade bott.

Tiden gick och århundrade lades till århundrade, och människorna förkovrade sig alltmer i vetande och kunskaper. I början av 1800-talet upptäckte man, att Balsberget innehöll kalkfyndigheter. Utländska arbetare tillkallades, och brytningen tog sin början. Då gick jättens spådom i uppfyllelse, i det att en dag ett ras inträffade, varvid inte mindre än åtta arbetare omkommo.

Denna händelse skall också hava förebådats av varsel. Kvällen föresaset skulle hustrun till en av de sedermera omkomna arbetarna gå till en källa för att hämta vatten. På vägen fick hon se åtta små ljus dansa framför sig. Hon fäste sig dock inte närmare vid saken, då hon trodde att det var vanliga lyktgubbar, men då olyckan nästa dag inträffade, sattes den givetvis i samband med hennes syn föregående kväll.

Lyktgubbarna visade sig bara på kvällar och nätter, under det att bäckhästen även kunde låta se sig om dagen. Den som kunde skaffa ett